

לנדאו עמנואל (אמיל)

בן משה ופניה. נולד ב־10 בנובמבר 1928 בוארשה, ובירת פולין, ונתנסה בנודדים ובסבל רב עד אותו יום בו חירף את נפשו במלחמת ישראל. ב־1939 עזב את וארשה והגיע לברית המועצות. אחרי שלוש שנות נדודים, לאחר שהוריו אבדו לו, עלה לארץ עם עליית „ילדי טהרן” יחד עם אחותו. תחילת לימודיו והתערותו בארץ — בחותם הלימוד של „עליית הנוער” בירושלים. משם עבר יחד עם אחותו למשק גניגר. מיד

נתגלה שם כנער ברוך־כשרונות. במהירות מפתיעה רכש לו את השפה העברית ושלט בה באופן חפשי. הארץ החזירה לו את האמונה באדם שאבדה לו, הסתגל לתנאי הקבוצה והכה בה שרשים עמוקים. בחבורה הקטנה של „ילדי טהרן” אשר במשק נתגלה ככותב מדריך ומכוון בענייני חברה ולאום. „אצילות־נפש ותקיפות רבה נתמזגו באפיו” — כתב אחד ממדריכיו באותה תקופה. עם סיום לימודיו בגניגר החליט ללמוד חקלאות ועבר לבית־הספר „כדורי”. עם סיום חוק לימודיו הצטרף לגרעין שנוצר מבין חברי כיתתו ועבר עמהם לשם הכשרה לרמת־יוחנן. בין חברי־הכשרה התבלט עד מהרה ואף השפיע עליהם בעיצוב השקפת עולמם. תקופת הכשרתו לא ארכה, כי התגייס מיד עם תחילת מלחמת־השחרור. בהתקפה ליד קרית־מוצקין על שיירת הנשק והתחמושת שהחיש האויב לעזרת הכנופיות בחיפה, היה עמנואל בין אנשי היחידה שהסתערה על מכוניות האויב. הוא קפץ על אחת המכוניות העמוסות נשק, כדי להוציאה משדה־הקרב ולהעביר את השלל לידי לוחמינו. בהתפוצצות שאירעה נחרס ביום 17.3.1948. למחרת היום הובא למנוחת־עולמים בבית־הקברות ברמת־יוחנן. על מעשה־גבורתו הוענק לו לאחר מותו, ביום הצבא בכ’ בתמוז תש”ט, „אות הגבורה” לצבא ההגנה לישראל.